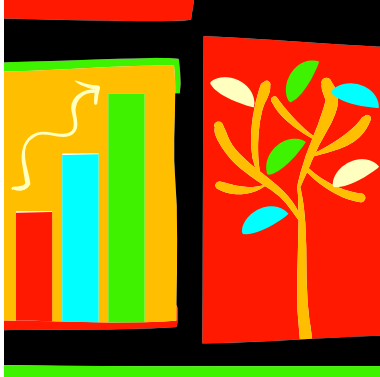


Nguyễn Thị Âm

Sao sáng lấp lánh



Đó là năm 1972.

Tiểu đội trinh sát của tôi được bổ xung một lính mới, rất trẻ, vừa tròn mười tám tuổi. Cậu ta tên là Minh, người Hà Nội. Tuổi trẻ mà, chúng tôi quý nhau ngay như anh em ruột thịt. Một đêm mưa rừng, cánh lính trẻ chúng tôi mắc võng nằm tán gẫu... Tôi lấy tấm hình vợ chưa cưới của mình ra cho đồng đội xem. Đến lượt Minh, cậu ta cầm tấm ảnh trên tay bỗng cười cười cất tiếng:

- Vợ chưa cưới của tiểu đội trưởng rất đẹp... Nhưng chưa đẹp bằng người yêu của em.

Cả tiểu đội nhao nhao:

- Ảnh đâu!... Đưa ra đây xem nào?

Minh gãi đầu buồn bã:

- Các vị quên à?... Trước khi đi B, cấp trên chẳng thu hết các giấy tờ, các tấm ảnh của người thân rồi còn gì.

- Sao mà không cố giấu lấy tấm hình của người yêu?

- Ngày đó không biết, nghe lời cấp trên mới ngốc chứ!

- Người yêu làm nghề gì?

- Học sinh trường múa Việt Nam.

- Trời!

Tất cả trầm trồ xuýt xoa. Bởi chắc chắn rằng học sinh trường múa phải đẹp hớp hồn. Có tiếng nói lại vang lên:

- Tên là gì?

- Tên là Hạnh.

- Làm quen... Và yêu như thế nào, kể cho bọn tao nghe đi.

Minh lại cười cười.

- Ở thì kể. Nhưng cấm mọi người được cười đấy.

Rồi cậu ta nhìn vào ngọn lửa bập bùng cất tiếng hỏi: “Hồi còn đóng quân ở gần Hà Nội, có một hôm, tớ được tranh thủ về thăm nhà. Bước chân lên chuyến xe buýt Cầu Giấy - Bờ Hồ, tớ vô tình đứng sau một cô gái mặc áo hoa. Tò mò muốn xem cô có đẹp không, nên tớ cố len lén. chưa kịp nhìn đã va phải cô ấy. Cô gái lườm rồi đứng tránh ra. Tớ ngượng quá, ấp úng:

- Xin lỗi!... Tôi không có tiền mua vé. Bạn có thể mua giùm tôi được không?

Cô gái nhìn nghi ngờ. Anh bán vé tiến lại. Cô lấy tiền mua hai chiếc vé. Rồi đưa cho tớ một chiếc nhưng không nói một lời. Tớ vẫn đứng như trời trồng, thỉnh thoảng lại nhìn trộm... Một cô gái mắt to và sáng lấp lánh như sao. Xe đỗ cạnh Bờ Hồ. Cô gái bước xuống. Không hiểu sao tớ cũng bị bước theo như sắt gập nam châm. Tớ đi sau cô khoảng mười lăm bước chân. Cô gái rẽ trái, tớ cũng rẽ trái. Cô rẽ phải, tớ cũng rẽ phải. Bỗng cô gái quay lại, cất tiếng:

- Anh bộ đội... Tại sao anh lại đi theo em?

Tôi cười, gãi đầu, ấp úng:

- Tôi... tôi... muốn biết nhà... để trả tiền.

Cô gái cười giòn:

- Không... không phải trả tiền đâu.

Rồi cô chạy vụt vào sau một cái cổng sắt. Mặt tớ đỏ bừng, bước đi như người say rượu.

Chiều hôm sau, tớ quay lại để trả tiền vé xe buýt. Gặp cô gái, tớ liền lĩnh mời cô đi xem phim. Cô đã nhận lời... Và chúng tớ yêu nhau...”.

Đêm đó, khi cơn mưa rừng vừa tạnh, những người lính chúng tôi cứ nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời... mà không ngủ được.

Sáu tháng sau, một đêm tháng mười tôi và Minh được phái đi trinh sát cảng Cửa Việt. Sau ba tiếng đồng hồ tiếp cận mục tiêu, hai đứa rút ra ngoài. Ba giờ sáng, chúng tôi cố gắng băng ngang qua những đồi cát trắng mênh mông để trở về cứ. Bỗng một loạt pháo dàn từ biển bắn vào. Tôi bò xoài lăn mình trên cát để tránh. Sau loạt đạn, tôi chồm dậy cất tiếng gọi. Không có tiếng trả lời. Tôi vùng dậy chạy ngay đến chỗ Minh. Cậu ta nằm úp sấp. Một mảnh pháo đã cắm vào ổ bụng. Máu trào qua lớp áo. Tôi băng bó rồi cõng Minh đi thật nhanh. Máu từ vết thương trào ra thấm ướt lưng tôi rồi nhiều xuống cát trắng. Bỗng Minh tỉnh lại thều thào:

- Anh!... Để em xuống đi... Em không sống được nữa đâu.

Tôi khế đặt Minh nằm xuống đồi cát. Minh nhìn tôi, giọng đứt đoạn:

- Anh chôn em tại đây... Cố về đơn vị nhanh kéo trời sáng.

Gió biển thổi vù vù. Người Minh lạnh toát. Tôi nắm lấy tay Minh cuống cuống:

- Thế!... Thế! Em có nhắn gì cho Hạnh?

Minh cố cười:

- Chuyện... chuyện đó em tưởng tượng đấy! Em chưa được cô gái nào yêu cả. Cũng tại em mồ côi cha mẹ nên không còn người thân nào hết...

Nước mắt tôi trào ra. Bỗng Minh lại lên tiếng:

- Em có một lá thư... ở trong túi áo ngực. Bao giờ hoà bình, anh đem bỏ vào

thùng thư hộ em...

Một cơn gió thổi đến. Người đồng đội của tôi theo gió ra đi. Tôi sờ túi áo ngực của Minh, thấy một mảnh giấy gấp làm tư. Tôi vội vã bấm đèn pin để đọc. Trong tờ giấy chỉ có mỗi một dòng chữ liêu xiêu: “Hạnh ơi!..Anh cô đơn lắm...”. Và ký tên.

Ngày 30 tháng 4 năm 1975, tôi theo đoàn quân ào ạt tiến về giải phóng Sài Gòn. Năm giờ chiều, thành phố chàn ngập cờ hoa. Tôi thần thờ ra chợ mua một cái phong bì. Rồi bỏ lá thư bị vương máu vào trong. Bên ngoài bì thư tôi viết: Gửi Hạnh- Học sinh trường múa ViệtNam -Khu Cầu Giấy, Hà Nội. Những người lính trong tiểu đội của tôi tin rằng...Lá thư đó đã đến tay cô gái có đôi mắt như vì sao sáng lấp lánh.

Đánh máy : hthanh020272

Nguồn: VNTQ - hthanh020272

Được bạn: NHDT đưa lên

vào ngày: 24 tháng 7 năm 2007